

مراحل تربیتی

در مواقع نیاز، وظیفه تنبیه و برخورد با نوجوان خاطی بر عهده مربی است و مراحل تنبیه از این قرار است:

الف) تذکر:

در تنهایی باشد.
بدون شوخی باشد.
صمیمی باشد.

با لحن دلسوزانه صورت گیرد.

امیرالمؤمنان علی(ع) می فرمایند: «نصیحت کردن در حضور جمع، سرکوفت است.»

بهرتر است در همین مرحله مربی اشتباه کارش را متوجه شود.

ب) اخطار:

در تنهایی باشد.
بدون شوخی باشد.
لحن صمیمی نباشد.
لحن، بوی تهدید بدهد!

بهرتر است در این مرحله مربی خطا کار حساب کار دستش بیاد! - متوجه اشتباه خوش شده و در جهت جبران آن برآید.

ج) تعلیق:

به این معنی که نوجوان از کاری که انجام می داده یا مسئولیتی که بر عهده اش گذاشته شده بر کنار شود. البته با دو شرط: اخراج موقتی باشد.

به او امید برای بازگشت و جبران داده شود. همچنین امیرالمومنان در این باب هم باز فرموده اند که: «هر گاه سرزنش کردی، جایی برای دوستی باقی بگذار.»

بهرتر است در این مرحله مربی خطاکار از اشتباه خودش احساس پشیمانی و ندامت کند و در جهت برگشت باشد.

(د) اخراج:

خارج کردن نوجوان از وظایف محول شده به او، با امید بسیار کم برای بازگشت، به این صورت که شخص احساس کند که شما به عنوان نیرو به او احتیاج دارید ولی مسئولیتی به او واگذار نکنید و در عین حال دلبستگی او را نسبت به گروه یا تشکل از بین نبرید.

درست است که هیچ کس را نباید دفع کرد، ولی بسیار واضح است که یک سبب آفت زده می تواند بقیه سبب های سالم یک جعبه را نیز به فساد بکشاند و اگر به داد بقیه نرسیم، همه آنها را از دست خواهیم داد. این جاست که مدیر می تواند با زیرکی خاصی، چنین نوجوانی را از بقیه جدا کند ولی او را دفع نکند. یعنی با محول نمودن مسئولیت های خاصی، او را از جمع دور کند یا به طور خصوصی با او قرار هایی بگذارد یا حتی روشی زیرکانه، او را با جمع دیگری که مناسب با اوست، آشنا و علاقمند کند.

بهرتر است کار به این مرحله نکشد... چون یهویی دیدی طرف ناامید شد و کلا رفت...! پس بسیار مواظب این نوع تنبیه باشید.

منبع: ویکی صالحین (به جز خط های آبی که اضافه کردیم...)